

maatte bibeholde den tidligere Bestemmelse, har man dog søgt at gjøre den saa lempelig som mulig, idet man ikke forlanger, at den Paagjældende skal gaa til Politimesteren, hvorimod han, saa længe han opholder sig indenfor Jurisdiktionens Grændser og der tager Arbejde paa det ene Sted efter det andet, maa bevæge sig frit og blot skal have sin Bog med til Forevisning paa det Sted, hvor han faar Arbejde. Disse nye Bestemmelser ere optagne i Vndringsforlaget under Nr. 10. — Lovforlagets § 7 indeholder den Regel, at den Indehaver af en Opholdsbog, som ikke har fundet Arbejde eller Erhverv i 8 Dage efter at han senest har anmeldt sig for Politiet, er forpligtet til at anmelde sig paany og godtgjøre, at han er i Besiddelse af tilstrækkelige Subsistensmidler til i det Mindste 8 Dages tarveligt Ophold, og at han, saafremt det ikke kan godtgjøres, da kan udvises eller udsendes af Landet. For det Første har Udvalget her troet at burde foreslaa den samme Bestemmelse som ovenfor i Vndringsforlaget Nr. 8 til § 6, nemlig, at Udvisningen bør være det Normale, og at den Paagjældende blot indtagelsesvis bør tilstedes Ophold her i Landet. Men fremdeles forekommer det Udvalget, at denne Regel i § 7 ikke er fylbig nok, idet det er klart, at naar en Person blot iagttager at melde sig hver 8de Dag hos Politiet og forevise et lille Pengebeløb, saa kan han i Dvrigt drive omkring uden Arbejde, saalænge det skal være, uden at Politiet har det i sin Magt at standse ham. Man har i den nuggjældende Lovgivning den Regel, at, naar en saadan Person har drevet om i 6 Uger uden Arbejde, skal han hjemsendes, og denne Regel foreslaar Udvalget i Vndringsforlaget under Nr. 12 at bibeholde. — Lovforlagets § 8 indeholder et Par Forskrifter med Hensyn til, hvorledes der vil være at forholde, naar den Paagjældende har havt Arbejde og skifter Plads, idet der foreskrives, at han skal rekvirere en Attest fra Arbejdsgiveren om sit Forhold og om den Tid, Arbejdet har været. Udvalget har ikke troet at burde bibeholde denne Regel i sit fulde Omfang. Man kan nemlig i Analogi med den nuggjældende Lyndelovgivning antage, at der ikke bør fordres nogen Attest om Vedkommendes Forhold eller noget Skudsmaal, og Udvalget kan heller ikke finde, at det kan paalægges Arbejdsgiveren at give en saadan Attest. Derimod finder Udvalget, at det bør gjøres Arbejdsgiveren til Pligt at udstede en Attest om Arbejdsi den, fordi der ikke skjønnes at være nogen Grund, hvorfor en saadan Person, som der her er Tale om, særlig skal være fritagen derfor, og dernæst, fordi det er af Vigtighed bestemt at vide, hvor den Paagjældende har havt Arbejde, for at kunne kontrollere, hvorvidt han driver arbejdsløs omkring, eller ikke. Dertil sigter Vndringsforlaget under Nr. 13. — I det sidste Punktum af § 8 staar der: „Om enhver

den Paagjældende overgaaet Straffedom meddeles der Opholdsbogen Paategning“. Det er ikke forekommet Udvalget ønskeligt at bibeholde denne Bestemmelse, fordi man har frygtet for, at den vilde medføre forskjellige Ulemper, og fordi man i det Hele taget fandt, at det maasse var en noget streng Bestemmelse, navnlig naar man ser hen til, at det er aldeles forbudt i Skudsmaalsbogen at indføre en saadan Paategning. Udvalgets Flertal har imidlertid dog fundet det rigtigt, at der i Opholdsbogen gjøres Antegnelse om saadanne Straffedomme, der have en særlig Betydning med Hensyn til at afgjøre, hvorvidt den Paagjældende er Vagabond eller ikke, eller hvorvidt han i det Hele har holdt sig nærværende Lovs Bestemmelser efterretlig eller ikke, og man har derfor troet at burde foreslaa, at der i Opholdsbogen skulde gjøres Antegnelse om alle Domme angaaende Løsgænger og Betleri, samt om alle Domme, hvorved den Paagjældende er anset i Overensstemmelse med denne Lov, hvorimod et aret Mindretal har troet det rettest at foreslaa, at der slet ikke bør gives nogen Paategning i den Retning i Bogen. Hertil sigter Vndringsforlagene under Nr. 14. — Naar jeg dernæst gaar over til § 9, skal jeg for det Første med Hensyn til Vndringsforlaget under Nr. 15 bemærke, at det kun er en Konsekvens af Vndringsforlaget under Nr. 13. Udvalget har vel i det Hele taget med Hensyn til denne Paragraf havt nogen Betænkelighed ved at overlade Sognefogderne de Forretninger, som her nævnes, og det er navnlig ogsaa en Betænkelighed, som er fommen til Ordre igjennem mange af de Erklæringer, som Udvalget er blevet bekendt med under Sagens Behandling, og som ere afgivne af de lokale Dvrigheder; men man tror dog, navnlig af Hensyn til ikke at forulempe eller bevære de omvandrede Personer mere end høist nødvendigt, at burde blive staaende ved Lovforlagets Regel i saa Henseende, og man har endog troet at burde simplificere den noget, idet man foreslaar, at Anmeldelsen altid skal ske til Sognefogden, naar den Paagjældende opholder sig udenfor det Sogn eller den Kjøbstad, hvort Politimesteren bor, i Stedet for, at det i Lovforlagets § 9 udfordres, at han er en Mil borte fra Politimesteren. — Naar det dernæst i samme Punktum i Lovforlaget siges, at Anmeldelse skal ske til Sognefogden, i Kystpolitidistriktene til Distriktskommisjæren, og, hvor der paa Landet findes en Politiasistent, til denne, saa har Udvalget troet, at det vilde være rigtigere ikke at inddrage disse Anmeldelser under Politiasistenten, fordi han for det Første i Reglen er Betjent for et langt større Distrikt, og dernæst vanskelig træffes hjemme. Derimod mener man, at Anmeldelse for Distriktskommisjæren i Kystpolitidistriktene bør bibeholdes, fordi han, efter hvad der er meddelt Udvalget, er Kommisjær for et mindre Distrikt end et Sogn, saaledes at der findes flere Distriktskommisjærer i de enkelte Sogne. Som bekendt er Kystpolitidi-